

Més visibles que mai

CLARA FONS I DUOCATELLA

SOCIÒLOGA. MEMBRE DEL GRUP DE RECERCA ISOR

Enfilada a les escales mecàniques, observo el turbant d'un sikh uns esglaons més amunt. La tela que li embolcalla el cap sosté uns cabells nets que, com a símbol de respecte a la voluntat divina, l'home no es tallarà mai. Segurament prové del nord de l'Índia, com la majoria de sikhs que es reuneixen al primer temple que la comunitat va obrir a la ciutat, al principi dels anys noranta. Avui la comunitat sikh disposa de sis gurd-wares a Catalunya.

Començo a baixar per les Rambles. Aturo la vista en unes sabates que em criden l'atenció. Assegut en un escambell, un home les enllustra amb habilitat. És el calçat d'un noi jove, ben vestit. Llegeix amb interès el llibre que sosté entre les mans. A la solapa hi duu una etiqueta identificadora: és un jove mormó. Ell, com la resta de mormons, destina dos anys de la seva vida a fer de missioner i per això és a Catalunya. Aquí, l'Església de Jesucrist dels Sants dels Darrers Dies està implantada des de principi dels anys setanta, i té tretze llocs de culte.

Reprenc el camí. A mà dreta, el carrer Tallers; i allà, en una antiga fàbrica de maletes, l'Església Protestant Barcelona-Centre. El temple es va inaugurar l'any 1953 però la comunitat es reunia des de finals del segle XIX, arran de la vinguda d'un missioner anglès. Com la majoria d'esglésies evangèliques, la comunitat de Barcelona-Centre no ho va tenir gens fàcil, sobretot durant els primers anys de franquisme. Atacs, persecucions i censures obligaren a viure sovint la fe en la clandestinitat. Malgrat tot, avui dia hi ha més de 430 esglésies evangèliques al nostre país.

A pas ràpid, avanço pels carrers del Call. Passo davant de l'edifici on hi hagué la Sinagoga Major de Barcelona fins al 1391, amb un dels vessants orientat a Jerusalem. Faig tard. Em costa imaginar com devia ser la vida dels jueus a la ciutat durant aquells anys. Indispensables a l'hora de portar a terme importants decisions reials, els tocava ser l'ase dels cops quan passava qualsevol cosa. Coexistir amb moros i cristians, en situacions molt diferents, no devia ser gens fàcil. Després d'un llarguíssim parèntesi, el 1918 la comunitat jueva torna a tenir sinagoga a la ciutat. I actualment el col·lectiu ja disposa de quatre centres més, tots ells a Barcelona.

Fisonomies, vestits, temples... signes d'un temps. El trajecte reivindica un diàleg incansable entre la Catalunya d'avui i una història que sovint s'oblida. Un passat menys divers on, durant els darrers segles, les "altres" religions han viscut pendents del catolicisme hegemònic. Uns últims cent anys en què l'arribada de la democràcia i les diferents onades migratòries han intensificat la pluralitat religiosa i l'han fet més visible que mai.

Arribo a la feina. M'assec i, des de la finestra, observo com un nen s'entre-té mirant el vaivé de les faldilles d'una monja negra que travessa la plaça Sant Jaume.

Nota: La xifra de llocs de culte correspon a dades de l'any 2007. Aquesta informació és fruit del Mapa Religios de Catalunya, elaborat pel grup de recerca ISOR per encàrrec de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

**Cal un diàleg
incansable entre
la Catalunya
d'avui i un passat
menys divers on
les "altres"
religions han
viscut pendents
del catolicisme
hegemònic**